

Prizor urezan u moju dušu

José Ramón Herrero govori nam o prizoru koji nikada ne blijedi u njegovu sjećanju - sv. Josemaria sjedi kraj uzglavlja umirućih, tješeći ih i govoreći im o Bogu.

8.10.2008.

"Na savjesti su mi", često je govorio sv. Josemaría, "djeca iz najsiromašnijih četvrti Madrida s kojima sam provodio sate i sate slušajući njihove isповijedi. Volio bih da mogu otići saslušati isповijedi te

djece koja žive u najsirošnjim četvrtima na svijetu, bez osnovnih sredstava za život. Dotrčali bi šmrkavih nosića; trebalo bi im najprije očistiti lice prije nego im pročistiš duše."

Madrid, 1930-te godine

Jedan od mladića koji je uobičavao pratiti sv. Josemariju bio je i José Ramón Herrero, koji je u to vrijeme bio brukoš na Pravnom fakultetu. Njegovo je svjedočanstvo od iznimne važnosti jer je bio svjedok njegovih pastoralnih djela tijekom svih onih godina.

"Moć Opusa Dei jest molitva", govorio bi sv. Josemaría na mnogo načina. U najranijim počecima Opusa Dei najviše se uzdao u molitvu i patnju najsirošnjih koju je prinosio Bogu.

"Uvijek sam se isповijedao kod Oca, kako smo zvali don Josemariju",

prisjeća se Herrero, "te bih ponekad išao s njim podučavati vjeronauk. Bilo nas je pet-šest, nas studenata, koji smo pratili Oca, a nalazili bismo se nedjeljom ujutro u madriškom metrou."

"Kad biimo izašli iz metroa, dugo bismo hodali po blatnjavoj zemlji punoj korova dok ne bismo stigli do brvnara gdje su živjela djeca koju smo podučavali. Bili su prljavi i čupavi, ali jednako živahni i voljni učiti vjeronauk. Otac je htio da upoznamo njihove obitelji, a ponajviše njihove roditelje, no to nije bilo tako jednostavno. Jednog je dana jedan od dječaka dotrčao do nas plačući. 'Što se dogodilo?', upitali smo ga. 'Moj je otac jako bolestan', odgovorio je. Vratili smo se do daščare u kojoj je živio. U toj smo daščari pronašli gomilu starih konzervi i prljave kartone te mnoštvo nagomilane dječice, a njegov se otac tresao od vrućice

ležeći na tvrdom i starom krevetu.
Učinili smo za njih ono što smo mogli.

"Jednom me sv. Josemaría upitao: 'Bi li htio poći sa mnom da posjetimo bolesnike?' Otišli smo u Glavnu bolnicu koja se nalazila u Atochi, blizu madriškog željezničkog kolodvora. Ta je bolnica golema građevina s velikim središnjim dvorištem i visokim stropovima."

"Sve je bilo hladno, otužno, bezdušno. Nikada neću zaboraviti kakav je to dojam ostavilo na meni: Ti veliki bolnički odjeli bili su napućeni bolesnicima kojih je bilo posvuda jer nije bilo dovoljno kreveta za sve. Nalazili su se pokraj stuba, u hodnicima, u svakom kutku, na strunjačama, slamnjačama, na podu. Svi su bolovali od tifusa, upale pluća ili tuberkuloze, što je bilo neizlječivo u ono doba. Mnogi su od njih bili pobjegli iz siromaštva ruralnih

područja kako bi došli u glavni grad u nadi da će se obogatiti, a na kraju su završili ovako."

"Onodobno je u Madridu bilo malo bolnica za tolik broj siromaha, a nije bilo ni dovoljno osoblja u bolnicama koje bi se brinulo za njih. Kada bi ih Otac išao posjetiti, ispovijedio bi ih te bi im pružao svu potrebnu njegu. Njegu koja je danas uobičajena, no tada se nitko nije brinuo za njih."

"On bi ih prao, rezao im nokte, šišao, brijaо, praznio bolesničke noćne posude za... Nije im smio donositi hranu jer je to bilo zabranjeno, ali bi im zato uvijek donio neko dobro štivo za čitanje. Zamolio je te bolesne muškarce i žene, kojima liječnici nisu davali mnogo nade, da prinesu svoju bol, patnju i samoću za apostolat koji je on činio s mladim ljudima."

'Kako sam još bio mlad, jednog sam dana otišao s njim. Stajao sam postrance dok je on njegovao

bolesnike. Taj mi se prizor urezao u dušu. Otac je klečao kraj bolesnika koji je ležao na slamnjači, na podu. Ohrabrvao ga je, upućujući mu riječi nade i utjehe. Ta slika nikada ne blijedi u mojoj sjećanju: Otac kraj tih umirućih ljudi, tješeći ih i govoreći im o Bogu.

Prizor koji podjeća i sažima sve godine njegova života."

José Ramón Herrero
